

Szent István Király Plébánia, Pomáz
Közösségi életünk Krisztus örömében.
Hírek, közlemények, lelki írások.

Pomáz, 2013 Templom tér 8.
Tel./Fax: 06-26-325006
irodai idő: H és CS 8-12, K és P 13-17 óráig.
mail: pomaziplebania.iroda@gmail.com
www.pomaziplebania.hu
Bankszámla szám: 11742087-20000569

Legyél te a legszebb karácsonyi ajándék!

Kedves pomázi Testvérek!

Újra eljött az advent. A keresztény ember életben ez a befelé és az Istenre figyelés ideje. Mert a karácsony titka egyszerre valóban oly felfoghatatlan és oly egyszerű. Vagy a teológiai, dogmatikai valóság miatt nem értünk, érzünk belőle semmit. Vagy az egyszerű családi jelenet miatt lehet, hogy nem is mond semmi különösét. Ezért kell megállnunk!

Isten most is, mint minden adventben megpróbálkozik azzal, hogy ebben az időszakban egyre többször félre vonjon minket a tömegből, a teendők és azon fölösleges dolgok tömegéből, amelyeket talán a közelgő Örök Fény a maga egyszerű és végtelen bölcsességével, szelídségével világít majd át, mér majd össze, megmutatva mi-mi mennyit is ér tulajdonképpen. De ehhez, hagynunk kell magunkat. **Tulajdonképpen „advent csodája” minden gyengeségünk és hibánk ellenére megvalósulhat bennünk!!!** Engednünk kell, hogy a bennünk megszólaló lelkiismeret hangja győzzön és ajtót nyisson saját forrása és célja, vagyis felém közeledő Isten előtt.

Isten most is, ebben az adventben félre von minket a tömegből, hogy többet legyünk vele. Mint egy szerelmes pár, figyeljünk kicsit többet egymásra. Nézzünk hosszabban, mélyebben a szemébe. Szorítsuk sokáig egymás kezét.

Legyen oly csendes ez a találkozás, hogy meghalljuk egymás szívdobbanásait.

Sohasem szoktunk? Pedig az érett imádság ilyen. Minden ima végső soron együttlét. Hányszor gondolunk arra, „Milyen jó lenne, ha néha Jézus itt lenne!”? Az emberben megvan az örök vágy, hogy kézfelfoghatóan megtapasztalja, átölelje Istent, valóságosan lássa Jézust. Minden ima egy csodálatos együttlét lehetősége. Együtt, én és az én

Teremtőm. Az Oltáriszentségben lévő Jézus előtt, vagy otthon a Szentírás fölött, egy szép ikon vagy feszület előtt. Ezért a mostani adventben egy kis imafüzetet is nyomtattunk. Negyed óra az Oltáriszentségi Jézus előtt címen, amely *Claret Szent Antal (Santiago (Kuba) érseke)* írt és persze otthon is át elmélkedhetünk.

A lelki felkészülés szempontjából az advent már karácsony. A lelki felkészülés szempontjából az advent fontosabb, mint a karácsony! Talán furcsán hangzik. Ahhoz tudnám hasonítani, amikor Vianney szent János azt mondja: A megtérés pillanata fontosabb, mint az üdvösségünk pillanata, a mennybe való belépésünk pillanata, mert ez a megtérésünk következménye. Akinek nem lesz adventje, nem lesz igazi karácsonya sem.

Nekünk életünk adventjén az a dolgunk, mint a gyertyáknak, hogy ragyogjunk. Nincs olyan gyertya, amely sötétséget árasztana. Ha egyenként láng-ra tud gyújtani minket, mi is lángot, fényt tudunk adni. Ez lesz a legnagyobb ajándékunk a családuknak, szeretteinknek az egész világnak és annak gyöngye gögicsélő Teremtőjének.

Az Isten lépett egy nagyot és „*áthatalolt az egeken*” és gyöngye gyermekké lett. Azért, hogy ahogy a pásztorok és a napkeleti bölcsek mi is keresésére induljunk. Közben megváltozzunk. És végül átöleljük. Miért testesült volna meg Isten, ha mindegy lenne az, hogy befogadjuk-e vagy sem. Ebben a gyöngye gyermekben láthatjuk meg, hogy milyen az Isten és mit szeretne tőlünk. Azt, hogy Legyél te a legszebb karácsonyi ajándék!

Családlátogató párok

Hiszem, hogy létezésem és cselekvőképességem Isten akarata. De akarata nem önmagamért való, hanem teremtő szándéka, hogy örök-kévalóságra tanítson ebben, és ezzel az étellel. Ezért szeretnék mindenkinek Krisztusról beszélni, akinek örömhíre és közössége van számunkra, emberek számára, még akkor is, amikor mi már reménytelené válunk!

28 báránka október 28-án! 12.10.28.

Az elsőáldozók felkészítésébe 16 évvel ezelőtt kapcsolódtam be Gabriella nővér kérésére, egyik segítőként. Akkoriban Gabriella sok időt töltött Pomázon, a foglalkozásokat Ő vezette, az újonnan bevont segítők egy-egy kisebb feladatot kaptak. Idő közben a feladatok egyre nagyobbak lettek, szükségét éreztem annak, hogy tudásomat elmélyítsem, ezért elvégeztem a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolát.

Másfél évtizeddel ezelőtt nagyrészt olyan gyerekek jelentkeztek az elsőáldozásra, akik családjukkal együtt rendszeresen részt vettek a vasárnapi szentmiséken. A családok számára a kereszténység alapvető értéket jelentett és ezt az értékrendet hozta magával a gyerek már otthonról. Manapság egyre több gyerekeknek a keresztvetést és a Miatyánkot is a foglalkozáson kell megtanítani, de a Jézus iránti nyitottság bennük is megvan.

Már több éve Banadics Mártával együtt készítjük fel az elsőáldozós csoportokat. Nagyon szép feladat az elsőáldozásra készülő gyerekek Jézushoz kísérése. Az elsőáldozás napját úgy éljük meg, mint egy családi ünnepet.

Ez idő alatt az egyik legszebb emlékem az volt, amikor évekkal ezelőtt azt kértük a gyerekektől, hogy mondják el, miért adnak hálát a tanév végén. Az egyik kisfiú ezt mondta: *„Köszönöm Istenem, hogy egész évben hűséges voltál hozzám.”* Ezen nagyon elcsodálkoztam és megkérdeztem tőle, hogy nem fordítva gondolja-e, de ő kitartott az eredeti mondatánál. Azóta is sokszor eszembe jut ez az eset és elgondolkozom rajta.

Az idei elsőáldozás egyik meghatározó pillanata a gyermekek megáldása volt a számomra. A bejárástól az oltárig álltak a szülők és a gyerekek egymással szemben mondták el a szülők az áldás szavait, kezüket gyermekük feje fölé tartva. Az áldás közben nem csak az édesanyák szemeibe szökött könny. Szeretettel: Wagner Andrea, hitoktató.

Kedves Andrea, Márta és Gabrielle nővér! Hálásan köszönjük, hogy hosszú évek óta lelkiismeretesen és szeretettel veszítetek körbe családjaink rábízott gyermekeit. Köszönjük nektek a huszonnyolc hálás szívét és a megerősödött hitüktől csillogó szemüket!

A nemsokára beiktatásra kerülő képviselő testület fogadalomtételkor, szeretném majd az eddig Antal atya mellett dolgozó testület tagjainak személyesen is megköszönni a majd 25 éven át, a közönségnek tett szolgálatot és Antal atyának nyújtott segítséget. Ezen hosszú idő alatt valóban megszépült, megújult a templom. Külön szeretném megköszönni, ahogy a betegség súlyosbodása során készségesen segítettek levenni a válláról minden terhet. Még egyszer és majd sokszor újra mondjuk: Köszönjük!

Amire az előző és a jelenlegi képviselő-testületi tagok vállalkoznak, mondhatom a legnehezebb feladat, amit egy hívő testvér vállalhat. Amikor megkérdeztük a jelölteket vállalnák-e a feladatot, ők is azt kérdezték először „Mennyi munkával fog ez járni?”.

Valóban fontos kérdés ez. Ahhoz, hogy egy közösség közösség legyen, – és itt beszéljünk bármilyen közösségről – két alapvető dolognak kell véleményem szerint teljesülni. *„Legyél normális és legyél ott”*. Enélkül semmilyen közösség nem maradhat fenn.

A mi esetünkben még a hitünk is meghatároz minket. Erre is van egy lemezem. Minden közösség besorolható a meghatározó lelki élet alapján – már amennyire lehet nagyjából azonos szintű lelki életről beszélni. 1-es: Amikor se közösség se lelkiiség nincs. 2-es: Amikor közösség ugyan van, de lelkiiség még nincs. 3-as: Amikor van közösség. Van lelkiiség, de annak a középpontjában nem Jézus áll. 4-es: Amikor van közösség. Van lelkiiség. És annak közepén Jézust szemléljük, de még hiányzik valami. Nincs teljes önátadás Jézus és a közösség számára. Az 5-öst tehát az a közösség kapja ahol mindezek mellett a tagok teljes önátadásban élnek egymással és Istennel. Ez lesz a mennyben, és az alapítók vágyai szerint, ennek a mennyeknek kellene, hogy földi másai legyenek a szerzetesrendek is.

Az újonnan alakuló képviselőtestülettel is arra szeretnék törekedni, hogy „mint egy laboratóriumban” magunk is megtapasztaljuk és megvalósítsuk az áhított Jézusi közösséget. Hiszen ahogy Naszádos József testvérünk mindig hangoztatja, ki kell, hogy alakuljon egy olyan mag – amely (teszem én hozzá) minden korcsoportot képviselve - ön-maga próbálja megvalósítani azt a *„lelki és cselekedeti egységet”* amelybe az után meghívhatja a közösség tagjait. Hogy legyenek közös Istenélményeink, közös szeretetlelkjeink. Szeretettel, feria

Szent Mártont ünnepeltük 12.11.09.

A nagy nap reggelén a szülők felajánlotta sütemények gyűjtése az iskolában, aztán délelőtt próba a templomban, délután kis díszítés és párnák kirakása, teafőzés, asztalok előkészítése, aztán már kezdődik is ... mint már sok-sok esztendeje, idén is megtartottuk Márton-napi ünnepségünket.

A templomból Ferenc atya köszöntő szavai és jöttetekre buzdítása, Szt. Márton jelképes köpeny-osztása, néhány német dal és a németül elmondott Miatyánk után, a Szt. Mártont jelképező lovas nyomában – útvonal biztosítással -, indult a lampionos felvonulás a Német Nemzeti-ségi Általános Iskola közösségével.

Sok-sok gyermek kis fényecskéje világította be az akkorra már sötét utcákat. Óvodások, tanulók, egykori diákok, immár felnőtt szülők, nagyszülők és még sokan mások emlékeztek meg együtt Szent Mártonról, Pannónia szülöttéről. Énekszó, vidám beszélgetés, kis nyüzsgés kúszott lassan a templomtól az iskoláig. Megérkezvén a sok kis tüzet egy nagy tábortűz fénye egészítette ki. A hagyományos Márton-énekek közé itt már magyar népdal, gyerekdal is keveredett és természetesen a megosztó szeretet jegyében, erőpótlás gyanánt, „eszemiszom, süti-tea”. Jól éreztük magunkat!

Köszönjük szépen minden kedves segítő, támogató hozzájárulását az ünnephez! Kérjük a lampionokat jövőre is megőrizni!

Antal atya halálévfordulóján 12.11.10.

Antal atya gyászmiséjén kértem kedves húgát, „Terézkét”, hogy meséljen el nekünk egy anekdotát Antal atyával kapcsolatosan.

Terézke elmosolyodott, és látható derűvel, szeretettel, és könnyedséggel kezdett mesélni: „Szüleink mindig tanították nekünk, hogy az Ő családja az a plébánia közösség, ahol éppen szolgálatra van. De Antal atya számára mégis, mindig fontos volt a családja. Kettőnk között több mint tíz év korkülönbség volt, de mindig Ő volt a nagy okos báty. Már három gyermekes családom voltam, szakdiplomás orvos, Ő mégis mindig

mindenkinek úgy mutatott be: a kishúgom, Terézke. Nem voltam számára soha más. Akkoriban, a hatvanas években a magyar papokat mindig segítették külföldről anyagilag is. Így kapta meg Antal atya az első autóját, egy steyr puch-t. Pici autó volt, a falunkba pedig egy eldugott jezsuita atya szolgált, volt vagy kettő méter magas. Én akkor tanultam Szegeden. Hogy az autót bemutassa nekem, Antal fogta azt a hórihorgas embert, begyömösölte abba a kicsi autóba, és lehozta hozzám, így látogattak meg. Hogy hogyan tudta rávenni a papunkat arra, máig sem tudom.

NJ

Szent Erzsébet-napi Karitászi ünnep 12.11.17.

... ünnepség a Karitászi házban.

Hagyományainkhoz híven karitászi csoportunk idén is megemlékezett Szent Erzsébetéről, csoportunk névadójáról. Egy kis ünnepség keretében ekkor köszöntöttük templomi közösségünk Erzsébet tagjait, időseket és fiatalokat egyaránt.

Nagy készülődés előzte meg az eseményt, hiszen sikerült lelkes, hittanos gyerekeket is bevonni a műsorba egy kis színdarabban. Meglepetésnek szántuk a darabot, melynek címe Szent Erzsébet rózsái volt.

Horváthné Gyöngyi, csoportvezetőnk köszöntötte a vendégeket, majd néhány gondolatban ismertette a karitászi csoport munkáját. Ezután Ferenc atya megáldotta a kis cipőket, melyek Szent Erzsébet kenyereit jelképezték. A közös éneklés után következtek a gyerekek, akik a már említett színdarabot jelenítették meg korhű ruhában és eszközökkel. Jelen volt Henrik ögróf (Lévai Berci), Baltazár testvér (István Marci), Erzsébet (Pál Eszti), Irmgard - Erzsébet barátnője (Karsai Kinga), udvarhölgyek (István Anna, Lévai Fruzsina, Czifferszky Kata és Dóri, Marton Izabella). Ezután került sor Földiné Klári által készített ajándékok kiosztására.

Nagyon szép, lelkiekben gazdag délután volt ez mindannyiunk számára, hiszen a fiatalok játéka nagy meglepetés és öröm volt a vendégeknek.

Ferenc atya kérésére másnap a templomban is előadtuk a színdarabot a bábos misén, a prédikáció részeként. A szentmisén résztvevő gyerekek nagy figyelemmel hallgatták végig az előadást. Reméljük nekik is örömet szereztünk! (Banadics Márta és Wágner Andrea karitászi tagok)

Erzsébet-napi Keresztény bál 12.11.24.

És jótékonyági est...

Az ökumenikus keresztény bál gondolata az év elején, a nagyon meghitté erősödött ökumenikus imahét alkalmával született meg bennem. Évről-évre csak itt találkoztam kedves ismerőseimmel, akiket tisztellek és szeretek, de a hétköznapi sűrű tennivalói nem adtak lehetőséget a találkozásra. Akkor még nem gondoltam arra, hogy jótékonyági bált fogunk rendezni, valójában csak a jókedvű együttlét volt a cél. Amíg megpróbáltam magamban összerakni, hogy mi minden kell egy bál rendezéséhez, összehozott a Teremtő olyan ismerősökkel, akikről soha nem képzeltem volna, hogy tragikus az anyagi helyzetük, ennivalóra alig jut, már nincs áram, nincs gáz, víz csak éppen.

Ezek az emberek olyan alázattal viselik a szegénységet, a nélkülözést, hogy csak az a kevés tudhatja *talán*, akit a bizalmukba fogadnak. Nagyon fáj, nagyon megérintett a sorsuk. Mind-mind becsületes, jó lelkű emberek. Tudtam, hogy tenni fogunk értük, Jézus is ezt kéri tőlünk. Így született meg a bál kettős célja: egyrészt, a nehéz helyzetben lévő keresztény családok karácsonyának megszépítése, másrészt, egy jó hangulatú, keresztény szellemiségű együttlét megteremtése. Kezdetől fogva ökumenikus rendezvényként terveztük az estet, amely a fellépők és a kedves vendégek által meg is valósult.

A rendezés vélt nehézségei miatt a testvér felekezetek bizonytalanságát látva vállaltuk fel idén a Szent István Király Plébánia kisebb közösségeként a szervezési és rendezési feladatokat. Az első pillanattól kezdve éreztem a jó Isten kegyelmét, egyenest oda vezetett, ahol a kérésre mindig igen volt a válasz. Szeptember első hetében már meg volt a polgármester úr támogatása, a szereplő gárda, a zenekar, az első nagy támogatónk Potzta Béla, akinek komoly anyagi támogatásából húzta a zenekar a talp alá valót. Hálával és szeretettel véstük szívünkbe valamennyi nagyszerű fellépő nevét.

Külön köszönöm Annamarinak és Koppánynak a műsor összeállítását, Csúcs Zoltánnak a technikai rendezést, Farkas Andrásnak az igényes díszletet, valamint minden kedves ismerősömnek és barátomnak a sok segítséget. Köszönet támogatóinknak, és valamennyi kedves vendégnek, akik nélkül nem valósulhatott volna meg ez a szép este. Életükre a jó Isten bőséges áldását kérem. A rutin hiányzott, a kezdeti hibákért elnézést kérünk. Ez úton is köszönöm Erdődi Ferenc atya bizalmát, biztatását, akivel az elkövetkező években is készülünk megrendezni az Erzsébet napi jótékonyági keresztény bált.

Szeretettel, Lengyelné Éva

Életünk, örömeink

Evangelizátorok kerestetnek

Hálás vagyok, hogy egy evangelizációs konferencián vehettünk részt plébániánkról néhányan e hónapban. Amit ott kaptunk! Az előadások, a lelkeség, a hangulat, az ismeret, amire szert tehettünk! És miközben ezek az emberek, laikusok és klerikusok egyaránt, azzal foglalatostok, hogy felébresszék bennünk a tüzet, a Szentlélek fújtatójával folyamatosan fújta a parazsat, hogy lángra lobbanjon az, ami parázslék bennünk, akik ott voltunk, akik jelen lehettünk. Mindegyik előadó - testvér, a püspöktől a világiakig, - , aki adhatott valamit, szeretettel adta, anélkül, hogy bármit is várt volna érte tőlünk. Rá kellett ébrednem, hogy amit Új evangelizáció néven népszerűsíteni próbálunk, az nem más, mint a Lélek dinamizmusa.

Az Új evangelizáció gondolata szeretni tanít. Evangelizálni evangelizálva tanulhatunk meg. Pálnak az a mondata, hogy „Jaj nekem, ha nem hirdetem az evangéliumot!” [1Kor 9,1] azt is jelenti, hogy az új evangelizáció nem egy fogalom, hanem egy sürgős cselekedet, amibe bele kell vágnom nekem is, legyen akár világi, akár felkent. Mert aki a keresztség szentségében részesült, az mind felkent arra, hogy prófétáljon. Ahol ez a fogalom a kérügmát jelenti, azaz az örömhír első meghirdetését. Nekem Jézus kérügmájából, és az apostolok kérügmájából kell kialakítanom a ma kérügmáját – jó hírét, üzenetét. Boldog II. János Pál pápa úgy foglalta össze, hogy „Az új evangelizáció új a lelkesedésben, új a módszereiben, új a kifejezőmódjában.” (1983.márc. 24.) Nem kevésbé bölcs elődje, VI. Pál mondta, hogy „Az egyház azért létezik, hogy evangelizáljon.” (EN 14). Mindnyájunknak esélyünk van arra, hogy szentekké legyünk, mert szeret bennünket az Isten, most, és minden pillanatban, függetlenül attól, hogy mennyire vagyunk bűnösök. De azért abba a hibába sem szabad esni, hogy arra hivatkozással, hogy Isten szeretetére koncentrálok, szem elől tévesztem a másik embert!

Az egyik előadó megdöbbenésünkre megkérdezte, melyikünk akar bejutni az Isten országába? Majd azt mondta, hogy 3 személyt vihe-

tünk be magunkkal. Gondoljuk végig, ki az a 3 személy. Többen méltatlankodva beszéltek: csak hármat? A válasz az volt, hogy igen. Majd az előadó így folytatta: Ha megvan a három személy, akkor azért a háromért kezdjük el most azonnal imádkozni. Hogy megtérjen, és, hogy velünk lehessen ott az Isten országában. Legalább egy évig folyamatosan, minden nap tegyük ezt meg értük. Majd amikor már úgy látjuk, hogy nem volt az imánk hiábavaló, akkor erre szólítsuk fel őket is. Csak így növekedhet a szentek közössége. Hinnünk kell, és a hívőknek a közösségét kell nekünk gondozni. Ez az Isten szeretetének a megélése.

De olyan elmélkedést is hallottam, ahol elhangzott, hogy egy plébánia Krisztus közösségének az a fóruma, az a szintje, mely a legkisebbet, a családot is képes kell legyen evangelizálni. Márpedig minden kereszténynek elsődleges küldetése az evangelizálás. Mi vagyunk az Örömhír hirdetői azok számára, akik még nem jöttek rá – mert nincs olyan, hogy hitetlen, csak olyan van, aki még nem értette meg -, hogy szereti az Isten. Ez egy új megközelítés ahhoz, hogy képessé váljak evangelizálni, hogy merjem megszólítani azt a másik embert. Aki már ezt tudja, mert hiszi és éli, az sürgetően vágyik rá, hogy erről beszéljen másoknak is

Nekünk kell az új módszereket megtalálni a ma kérügmájához (*gör: hitre vezető tanítás*), és alkalmazni, nem várva, hogy majd valaki megmondja nekünk, hogy mi az. Ha ezt várjuk, akkor az azt mutatja, hogy kevés bennük a hit, Isten dinamizmusa, amiért mi magunk is felelősek vagyunk. Isten eszköztára végtelen, mert szeretete végtelen. Hogy abból mit alkalmazok, mit használok, mit veszek ki a magam részére, evangelizálásomhoz, annak eldöntése az én dolgom, amit el kell döntenem.

Egyébként, „az evangelizátor nem egy rideg propagandista, hanem megtestesíti üzenetét, életmódjával ő maga is az üzenet részévé válik.” (Jose H. Prado Flores – Hogyan evangelizáljuk a megkeresztelteket?)
NJ

Előretékinő

Adventi naptár

Gyermekként ismertem meg otthon a családban. Valami különös harigulatot teremtett a megjelenése, talán azzal, hogy érzékeltette, hogy közel van már a Karácsony, ami a gyermek számára a legszebb, legtitokzatosabb ünnep. Minden nap valami ajándék került elő a kis abla-

kok mögül, amit valamelyikünk nyithatott ki, attól függően, hogy kit bírtak legkevésbé izgalmában szüleink visszatartani attól, hogy kinyissa. Hárman voltunk testvérek, és a kérdés mindig az volt, hogy ki kapja meg azt a parányi pici csokit.

Az azonban soha nem derült ki, hogy az Adventi naptárt ki készítette. Az ablakok egy karácsonyfán voltak, különböző méretűek, attól függően, hogy milyen díszet jelenített meg az ablak. A huszonnegyedik ablak pedig a karácsonyfa alatt, a jászolnál volt.

Az ablaknyitás története pedig úgy szólt, hogy ma ki az, aki egy jócselekedetet tud a karácsonyfa felakasztani, hogy Jézus születésének napjára gyönyörű csillogó, és ajándékokkal teleaggatott karácsonyfa lehessen nálunk is, az otthonunkban. Mert a karácsonyfa fénye, csillogása, gazdagsága azt a szeretetet kell, hogy megmutassa, amivel várjuk Jézus eljövetelét. Ez alkalom volt arra is, hogy minden este valami kis epizódról szó kerüljön a bibliából, Jézus történetéből, vagy éppen Jézus megszületésének körülményeiről. Egy

alkalommal, mikor már nővérem nagyobbacska volt, feltette azt a kérdést, hogy miért kell örülnünk annak, és miért ünnepeljük azt meg, hogy Jézus megszületett? Akkor hallottam azt a történetet, emlékeim szerint először, hogy Jézus olyan gyermekként született, mint mi mindannyian, de mégis Ő egyedülien különleges ember. Az Ő szívébe az Úristen elrejtett valami nagyon nagy titkot, azzal a szándékkal, hogy azt elmondja majd nekünk, amikor majd felnő. És, bár mi mindannyian Isten gyermekei vagyunk, Jézus azért mégis kiválasztottan Isten gyermeke, mert Ő Máriától, Szűz Máriától született, akit Jézus édesanyjának maga az Úristen választott ki azért, hogy Jézus olyan szent lehessen, mint amilyen szent maga az Isten is. Pontosán azért gondolta azt ki Isten, hogy tisztaságában azt a titkot, amit rábízott, félre ne értse, el ne tévessze, el ne felejtse. Életének minden napján biztos lehessen abban, hogy mi az, amit általa Isten üzen minden ember számára, és azt közvetíteni is tudja a számunkra.

Isten üzenete pedig az, hogy mindegyikünket egyenként és a legjobban szeret. Ezért nekünk adja a Földet minden teremtményével együtt hogy legyen mit ennünk, innunk, és hogy örömről leljük mindenben, amit szépnak láthatunk.

De, hogy ezt a világot, ami mindegyikünknek, minden embernek egyaránt ajándéka, okosan és jól tudjuk használni, ne egymás bosszantására, és kárára, kellett valaki, aki elmagyarazza nekünk Isten szándékát. Hát ez az ember Jézus. Azért is ünnepeljük az Ő születését ilyen nagy örömmel, mert Jézus azt ígéri nekünk, hogy ha megtartjuk az Ő tanítását, akkor eljuthatunk az Istennek színről színre látására. Találkozhatunk Vele, sőt, Vele maradhatunk majd attól kezdve már örökre! És ez nekünk nagyon fontos üzenet Jézustól, amiért hálásak vagyunk Neki. Ezért tiszteljük, szeretjük, és törekszünk rá, hogy engedelmeskedjünk tanításának.

Így történhetett az, hogy alig vártuk, hogy a 24. ablakhoz érjünk, amikor rádöbbszünk arra, hogy bármilyen kicsi is az a csokoládé, ami abban az ablakban van, az elosztható, mert mindegyikünk megérdemli, hogy abból kapjon!

Így legyen mindegyikünknek **Áldott, Békés, Boldog, az Újjászületés** élményével **Gazdaggá a Karácsony!**

NJ

Decemberi programjainkból

12.01-én este koszorúszentelés, a szentmise előtt és után a sekrestyében koszorú vásárolható.

12.02 -én a vasárnap esti szentmise keretében a Plébánia Hit évének ünnepélyes megnyitása, új tisztségekre avatás.

Adventben a vasárnapi szentmisék után a templom sekrestyéjében és a Szent Miklós kápolna aulájában karácsonyi vásár lesz.

12.10-15. között a „Hit Éve” kapcsán „Közelebb Hozzád!” „Legyél Te a legszebb ajándék” mottóval Adventi Evangelizáció lesz a városban, minden nap 16-18 óra között, amiben minden kedves testvér közreműködésére számítunk!!!

Minden szükséges információt megtalál a november végén kiadott körlevélben, hátul az újságos pultnál és a honlapunkon.

12.14-én Teljesség ígézetében – Adventi Csillag éj, szakrális irodalmi töprengés templomunkban – lelki készüllet Karácsonyra.

12.12 -én 9h-12h-ig **13 -án, 14 -én** 14h-tól 17h-ig **19 -én** 9h-tól 12h-ig a Karitásztársa raktárban ruhaosztás és játékvásár lesz.

12.24 - én du. 4 óraker és éjféel előtt fél órával misztérium-játék, utána éjféli mise

12.25 - én 8 óraker szentmise a Szent Miklós kápolnában, 9.30-kor szentmise a templomban, 18 óraker szentmise a templomban.

Hírek, hirdetések

12. 8 -án de. 9 h, Közösségi Ház, **gyermekek ádvénti készülődése** (kézműves műhely) és gyónási lehetőség!

12.9 -én 16h, templomunkban, a Teleki - Wattay Zeneiskola **ádvénti hangversenye**

12.15 -én, 17h, **ádvénti ünnepséget** szerveznek Izsó Ildikóék a Hősök terén lévő Magyar Keresztnél.

12.18 -án Házás esték 20-21.30h között a közösségi házban

**Keresse minden hónap elején plébániánk hírlevelét,
az ÉLESZTŐ-t a templomi újságoknál!**

**Hírlevelünk virtuálisan hozzáférhető honlapunkon:
pomaziplebania.hu**

Miserend

Pomáz: Templom:	Hétfő, Csütörtök Kedd, Péntek Szombat Vasárnap	reggel 07 óraker este 18 óraker de. 9,30 óraker este 18 óraker
Szent Miklós Kápolnában - vasárnap		reggel 8 óraker este 16.30 óraker
Csobánka:	Szombat Vasárnap:	de. 11 óraker

„**ÉLESZTŐ**”, a Szent István Király Plébánia értesítője
Megjelenik minden hónap elején, ingyenes kiadvány
Pomáz, 2013 Templom tér 8.
Tel./Fax: 06-26-325006
mail: pomaziplebania@gmail.com
Web: http://www.pomaziplebania.hu
Bankszámla szám: 11742087-20000569

Kiadásért felelős:
Erdődi Ferenc
Plébániai kormányzó

Szerkeszti:
Naszáros József
0670-223-2-226
pomaziplebania@gmail.com